

Το λάθος μας πάντα είναι ότι δεν παίρνουμε στα σοβαρά αυτό που είναι η δεδομένη, η παρεχόμενη σημερινή ημέρα της ζωής μας, το ότι ζούμε στο παρελθόν ή στο μέλλον και το ότι όλο και περιμένουμε κάποιαν ιδιαίτερη μέρα, οπότε η ζωή μας θα ξεδιπλωθεί και θα αποκτήσει όλη την σημασία και σπουδαιότητά της και δεν προσέχουμε ότι η ζωή μας κυλάει και φεύγει σα νερό, που διαρρέει μέσα από τα δάκτυλα του χεριού, ή όπως τον πολύτιμο σπόρο, που διαπερνά και πέφτει από μη σφιχτοδεμένο σακκί.

Συνεχώς, την κάθε μέρα και την κάθε ώρα, ο Θεός μας στέλνει ανθρώπους είτε περιστάσεις είτε καθήκοντα, που πρέπει να χρησιμεύσουν σαν αφετηρία στην αναγέννησή μας, αλλά εμείς δεν του δίνουμε προσοχή, με αποτέλεσμα την κάθε ώρα να εναντιωνόμαστε στο θέλημα Του Θεού για μας. Και πράγματι, πως μπορεί ο Θεός να μας βοηθήσει; Μόνο στέλλοντάς μας στην καθημερινή μας ζωή συγκεκριμένους ανθρώπους και συγκεκριμένες συγκυρίες περιστάσεων. Αν δε την ώρα της ζωής μας την δεχόμαστε σαν την ώρα, όπου εκδηλώνεται του Θεού το θέλημα για μας και σαν την αποφασιστική, την

σπουδαιότατη και μοναδική ώρα της ζωής μας, οποίες ως την ώρα εκείνη κρυμμένες πηγές **χαράς, αγάπης και δύναμης** θα ξεπηδούσαν και θα ανέβλυζαν από τα βάθη της ψυχής μας!

Να δεχόμαστε, λοιπόν, με σοβαρότητα κάθε άνθρωπο, που συναπαντούμε στον δρόμο της ζωής μας και να παίρνουμε στα σοβαρά κάθε ευκαρία και δυνατότητα να κάνουμε έργο καλό και νάστε βέβαιοι ότι μ' αυτό τον τρόπο κάνετε αυτό, που θέλει ο Θεός για σας στις συγκεκριμένες εκείνες περιστάσεις, την δεδομένη εκείνη ημέρα και ώρα.

Αν αγαπούσαμε τον Θεό περισσότερο, πόσο εύκολα θα Του εμπιστευόμαστε τον εαυτό μας και τον κόσμο ολόκληρο με όλες τις αντινομίες του και τις ακατανόητες πλευρές του! Όλες οι δυσκολίες οφείλονται στο ότι οι άνθρωποι δεν αγαπούν ο ένας τον άλλον αρκετά. Εκεί όπου υπάρχει αγάπη δεν μπορούν να υπάρχουν δυσκολίες.

Πολλή από την σύγχυση, που υπάρχει ανάμεσα στους σύγχρονους Χριστιανούς, θα διαλύοταν, **αν είμαστε πραγματικά Χριστιανοί με την κυριολεκτική, Ευαγγελική σημασία της λέξης, θα λυόταν, ανάμεσα σ' άλλα, και το θέμα της σημασίας του πόνου στη ζωή,** του να υποφέρουμε "όπως ο Κύριος υποφέρει"... και άλλα πολλά. Λαμβάνοντας υπόψη την ακόρεστη και άπληστη προσκόλλησή μας στα αγαθά του κόσμου τούτου – όταν η ίδια η προσκόλληση στα αγαθά του κόσμου τούτου – όταν αυτή η ίδια η προσκόλληση γίνεται πρόξενος πολλού πόνου – για ποιο θρησκευτικό και πνευματικό νόημα της ζωής μας, περιλαμβανομένου και του δικού μας πόνου, μπορούμε να μιλούμε;

πρεσβ. Αλεξάνδρου Ελτσιανίνωφ

Αποδελτίωση: Ορθόδοξο Ιστολόγιο Επαρχίας Αμμοχώστου (11/8/2009)

Πηγή: h-agaph-panta-elpizei.blogspot.gr